

Sygn. akt X GC 1866/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2017 r. r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział X Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Joanna Stelmasik
Protokolant:	Sekretarz sądowy Paula Nowosielecka

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2017 r. r.

na rozprawie

w sprawie z powództwa P. H.

przeciwko Towarzystwu (...) spółce akcyjnej w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) spółki akcyjnej w W. na rzecz powoda P. H. kwotę 9 058,95 zł (dziewięć tysięcy pięćdziesiąt osiem złotych 95/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 3 września 2016r

II. oddala powództwo w pozostałej części

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 159,40 zł (dwa tysiące sto pięćdziesiąt dziewięć złotych 40/100) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt X GC 1866/16

UZASADNIENIE

W dniu 19 października 2016 roku powód P. H. wniósł pozew przeciwko Towarzystwu (...) spółce akcyjnej w W. o zapłatę kwoty 14 224,95 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 3 września 2016 roku i kosztami postępowania. Uzasadniając żądanie pozwu, powód wskazał, że w wyniku zdarzenia, które miało miejsce w dniu 16 maja 2016 roku uszkodzeniu uległ należący do poszkodowanej M. W. pojazd marki O. (...). W dniu 19 maja 2016 roku poszkodowana zawarła z powodem umowę najmu zastępczego marki K. C.. Najem pojazdu trwał do dnia 21 lipca 2016 roku, tj. do dnia w którym poszkodowana miała możliwość zakupu nowego auta. Koszt najmu zamknął się kwotą 15 744 zł. Powód wskazał, że pozwana uznała swoją odpowiedzialność co do zasady i tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego przyznała kwotę 1 519,05 zł. Zdaniem powoda do zapłaty pozostała kwota dochodzona pozwem. Wezwania do zapłaty nie doprowadziły do dopłaty do odszkodowania. Uzasadniając legitymację do występowania w sprawie powód powołał się na zawartą z poszkodowaną umowę przelewu wierzytelności.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania. W uzasadnieniu pozwana w pierwszej kolejności zarzuciła, że z przedłożonej przez powoda umowy przelewu wierzytelności wynika, iż przelewem tym objęta była wierzytelność dotycząca najmu innego pojazdu niż wynika to z

przedstawionej do akt postępowania umowy i faktury Vat, co wskazuje na brak legitymacji powoda do występowania w sprawie. Dalej pozwana przyznała, że ponosi odpowiedzialność za sprawcę zdarzenia, które miało miejsce w dniu 16 maja 2016 roku, jednak wskazała, że dotychczas przyznana kwota w pełni rekompensuje poniesioną w związku ze zdarzeniem szkodę. Pozwana wyjaśniła, że czas najmu pojazdu zastępczego nie powinien przekroczyć 13 dni, zaś uzasadniona zdaniem pozwanej stawka kwoty 116,85 zł. Pozwana wskazała dalej, że oferowała powódce możliwość najmu pojazd zastępczego po preferencyjnych stawkach. Pozwana podkreśliła, że najem pojazdu zastępczego rozpoczął się już w dniu 19 maja 2016 roku, podczas gdy do zgłoszenia szkody doszło dopiero w dniu 4 czerwca 2016 roku, zaś w dniu 9 czerwca pozwana poinformowała o rozliczeniu szkody, jako całkowitej, a następnie w dniu 25 czerwca 2016 roku przedstawiła poszkodowanej szczegółowy sposób rozliczenia szkody wraz z danymi podmiotu zainteresowanego nabyciem pozostałości pojazdu.

W replice powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko i wyjaśnił, że nieprawidłowe oznaczenie wynajętego przez poszkodowaną pojazdu jest wyłącznie wynikiem omyłki pisarskiej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 maja 2016 roku doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki O. (...) o nr rej (...) należącej do poszkodowanej M. W.. zdarzenia posiadał ubezpieczenie OC u pozwanej Towarzystwa (...) spółce akcyjnej w W..

Bezsporne.

W dniu 19 maja 2016 roku poszkodowana M. W. zawarła z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego marki K. C. combi o nr rej (...) Dobowa stawka najmu wynosiła 200 zł netto + VAT.

Pojazd zastępczy był poszkodowanej niezbędny do realizacji codziennych potrzeb, w tym dojazdów do pracy.

Dowód:

- Umowa najmu k. 15-16,
- Oświadczenie, k. 29,
- Dowód rej, k. 60-61,
- Przesłuchanie powoda, k. 85,

W dniu 4 czerwca 2016 roku upoważniony przez poszkodowaną powód P. H. zgłosił szkodę ubezpieczycielowi sprawcy szkody. Pismem z dnia 7 czerwca 2016 roku pozwana zwróciła się do powódki o przedstawienie dokumentów niezbędnych do likwidacji szkody, zaś pismem z dnia 9 czerwca 2016 roku poszkodowana została poinformowana o nieopłacalności naprawy pojazdu i o dokonaniu rozliczenia szkody, jako całkowitej.

Pismem z dnia pozwana poinformowała poszkodowaną, o szczegółowym rozliczeniu szkody, wskazując, że do ustalenia wysokości odszkodowania przyjęła wartość pojazdu przed szkodą w wysokości 8 600 zł brutto, wartość pozostałości 3 220 zł brutto, co daje równowartość odszkodowania w kwocie 5 380 zł. Pozwana poinformowała poszkodowaną o danych podmiotu zainteresowanego zakupem pozostałości pojazdu za w/w kwotę.

Bezsporne, a nadto dowód:

- Zgłoszenie szkody, k. 48-49,
- Pismo z dn. 7.06.2016r., k. 50-51,
- Pismo z dn. 9.06.2016r., k. 52,

- Pismo z dn. 25.06. (...), k. 53-54
- Akta szkody, k. 69,
- Zeznania świadka M. W., k. 83-84,
- Przesłuchanie powoda, k. 85,

W dniu 1 lipca 2016 roku poszkodowana zakupiła nowy pojazd.

Dowód:

- Zeznania świadka M. W., k. 83-84

Decyzją z dnia 14 lipca 2016 roku pozwana przyznała poszkodowanej tytułem szkody w pojeździe kwotę 5 630 zł, w tym kwotę 250 zł tytułem kosztów holowania pojazdu. W dniu kolejnym poszkodowaną otrzymała w/w kwotę na wskazany rachunek bankowy.

Dowód:

- Decyzja, k. 26-27,
- Potwierdzenie przelewu, k. 28,
- Zeznania świadka M. W., k. 83-84

Poszkodowana korzystała z wynajętego od powoda pojazdu zastępczego do dnia 21 lipca 2016 roku, tj. łącznie przez 64 dni. Koszt najmu zamknął się kwotą 15 744 zł brutto.

W dniu 29 lipca 2016 roku poszkodowana zawarła z powodem umowę cesji wierzytelności (prawa do odszkodowania) przysługującej jej w związku z wynajmem pojazdu w okresie od dnia 19 maja – 21 lipca 2016 roku zarejestrowaną w A. pod nr 100- (...) celem zaspokojenia wierzytelności cesjonariusza z wynajmu pojazdu zastępczego.

W treści umowy przelewu doszło do omyłki marki pojazdu, tj. zamiast pojazd marki K. C. o nr rej. (...) wpisano pojazd marki H. o nr rej (...)

Dowód:

- Umowa cesji wierzytelności k. 14,
- Faktura VAT, k. 17,
- Dowód rej, k. 60-61
- Przesłuchanie powoda, k. 85,

Pismem z dnia 2 sierpnia 2016 roku powód zgłosił pozwanej roszczenie wynikające z najmu pojazdu zastępczego.

Dowód:

- Pismo z dn. 2.08.2016r., k. 18-18v

Decyzją z dnia 16 sierpnia 2016 roku pozwana przyznała tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego kwotę 1 519,05 zł. W uzasadnieniu pozwana wskazała, że dokonała weryfikacji czasu najmu pojazdu zastępczego do 13 dni (od dnia zgłoszenia szkody do otrzymania informacji o szkodzie całkowitej – 6 dni + 7 dni na zagospodarowanie

pozostałości pojazdu). Pozwana poinformowała, że dokonała także weryfikacji dobowej stawki najmu do kwoty 116,85 zł brutto.

Pomimo złożonego odwołania pozwana nie znalazła podstaw do zmiany stanowiska.

Dowód:

- Decyzja, k. 19,
- Odwołanie, k. 20-23,
- Decyzja, k. 24-25.

Pojazd marki K. C. jest pojazdem o klasę niższym w stosunku do uszkodzonego samochodu O. (...).

Stawka dla jednej doby wynajmu pojazdu odpowiadającego klasie wynajętego samochodu tj. K. C., na rynku lokalnym obejmującym województwo (...) bez limitu kilometrów w okresie zaistnienia szkody kształtowała się w przedziale od 230,00 zł do 280,00 zł netto (od 282,90 do 344,40 zł brutto), średnio 252,14 zł netto (310,14 zł brutto).

Strona powodowa sformowała pytanie czy na rynku lokalnym istnieje możliwość wynajęcia pojazdu zastępczego odpowiadającego standardem samochodowi poszkodowanej za stawkę dobową w wysokości 116,85 zł.

W warunkach wolnego rynku wynajem pojazdu klasy C odpowiadającego pojazdowi wynajętemu za kwotę 116,85 zł netto nie było możliwe.

Dowód :

- opinia biegłego sądowego R. S., k. 91-94,
- ustna uzupełniająca opinia biegłego sądowego R. S., k. 122-123,

Sąd zważył co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w części.

Na wstępie wskazać należało, że powód uzyskał uprawnienie do dochodzenia pozostałej do wypłaty części odszkodowania na podstawie skutecznie zawartej z poszkodowanym umowy cesji wierzytelności. Sąd, pomimo omyłki występującej w treści umowy przelewu wierzytelności, a dotyczącej oznaczenia marki pojazdu, jaki został wynajęty poszkodowanej, nie miał wątpliwości co do istnienia legitymacji czynnej powoda. Powód w sposób niebudzący wątpliwości, w szczególności poprzez przedstawienie dowodu rejestracyjnego wykazał, że pojazd o nr rej (...), który został wymieniony w umowie przelewu, a oznaczony jako pojazd marki H., w rzeczywistości jest pojazdem marki K. C.. Sąd zwrócił przy tym uwagę, że wskazana omyłka, w świetle pozostałych oznaczeń identyfikujących wierzytelność, tj. oznaczenie numeru rejestracyjnego pojazdu, okresu najmu pojazdu zastępczego oraz numeru szkody pod którą pozwana ją zarejestrowała, nie pozostawiało wątpliwości, że umowa przelewu wierzytelności dotyczy należności powstałej w związku z najmem pojazdu marki K. C. o nr rej. (...), ustalonej treścią wystawionej w dniu 29 lipca 2016 roku przez powoda faktury VAT.

Podstawę prawną niniejszego powództwa stanowiły przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm.). Zgodnie z art. 4 w/w ustawy ubezpieczeniem obowiązkowym jest ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. Stosownie natomiast do treści art. 13 ust. 2 ustawy w obowiązkowych ubezpieczeniach OC odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem. W sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego (art.22 ust. 1 ustawy). I tak zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę

ubezpieczenia OC ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Na wstępie wskazać należy, że sprawca szkody ponosi odpowiedzialność za zdarzenie komunikacyjne wywołujące szkodę na zasadach ogólnych – o których mowa w art. 436 § 2 k.c. oraz według zasad określonych w art. 363 k.c., a w wypadku odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń - według zasad określonych w § 2 tego przepisu.

W rozpoznawanej sprawie pozwana nie kwestionowała, że sprawcą szkody była osoba, która była w tym czasie ubezpieczona z tytułu odpowiedzialności cywilnej u pozwanej, niesporny był także zakres uszkodzeń pojazdu poszkodowanego i sposób rozliczenia szkody, jako szkody całkowitej. Sporną natomiast okazała się kwestia zasadności żądania odszkodowania tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego w wysokości przekraczającej wypłatą przez pozwaną kwotę 1 519,05 zł brutto, która to kwota zdaniem pozwanej zrekompensowała roszczenie o zwrot kosztów najmu pojazdu w całości. Zdaniem pozwanej czas najmu przekraczający 13 dni, tj. suma 6 dni od dnia zgłoszenia szkody do dnia uzyskania ostatecznej informacji o sposobie rozliczenia szkody + 7 dni na zagospodarowanie pozostałości pojazdu, pozostaje nieuzasadniony, podobnie jak dobowa stawka najmu wyższa niż zweryfikowana przez pozwaną do kwoty 116,85 zł netto.

Tytułem wstępu wskazać należy, że odszkodowanie za zdarzenie z dnia 16 maja 2016 roku zostało ustalone w wariancie tzw. szkody całkowitej, tj. poprzez ustalenie różnicy pomiędzy wartością pojazdu mechanicznego sprzed zdarzenia powodującego szkodę, a wartością pojazdu w stanie uszkodzonym, którego naprawa okazała się niemożliwa lub nieopłacalna. Sposób rozliczenia szkody nie był objęty sporem. Wskazać przy tym należy, że w takim przypadku odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia OC obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do nabycia innego pojazdu mechanicznego, (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2013 r., III CZP 76/13). Co więcej z sentencji uchwały wynika, że zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela został powiązany z obiektywnym okresem potrzebnym do odtworzenia możliwości korzystania z rzeczy poprzez zakup innego pojazdu mechanicznego (wyeliminowania negatywnych następstw zniszczenia samochodu), który choć nie zawsze, to z reguły kończy się w dniu spełnienia świadczenia z tytułu szkody całkowitej lub kilka dni po wypłacie. Podkreślenia jednak wymaga, że choć z zasady to właśnie wypłata odszkodowania ma umożliwić poszkodowanemu nabycie innego pojazdu, to istotnym jest, że nie zawsze dzień wypłaty odszkodowania (powiększony o czas niezbędny na zagospodarowanie pojazdu przyjmowany zwyczajowo w ilości 7 dni) powiązany jest z ustaleniem daty końcowej najmu pojazdu zastępczego i nic nie stoi na przeszkodzie, aby – w uzasadnionych wypadkach - uzasadniony okres najmu zakończył się wcześniej niż dokonana została wypłata odszkodowania.

Taki właśnie wypadek wystąpił na gruncie niniejszego sporu. W okolicznościach przedmiotowego postępowania istotnym jest, że poszkodowana (co wynika wprost z jej zeznań) nabyła nowy pojazd zastępujący pojazd uszkodzony już w dniu 1 lipca 2017 roku, tj. na dwa tygodnie przed dniem wypłaty odszkodowania przez ubezpieczyciela (15 lipca 2016 roku – data wpływu środków na rachunek bankowy poszkodowanej) i uczyniła to także jeszcze przed sprzedażą pozostałości pojazdu uszkodzonego. Powyższe oświadczenia świadka okazały być się decydujące dla rozstrzygnięcia. Skoro bowiem poszkodowana we własnym zakresie – nie czekając na wypłatę odszkodowania przez ubezpieczyciela sprawcy szkody - odtworzyła możliwość korzystania z rzeczy i zakupiła inny pojazd, to stwierdzić należy, że pomimo iż nastąpiło to przed wypłatą odszkodowania, to niewątpliwie stan szkody (rozumianej jako brak możliwości użytkowania pojazdu) spowodowanej zdarzeniem z dnia 16 maja 2016 roku ustał, a w konsekwencji ustała także potrzeba najmu pojazdu zastępczego.

Reasumując, skoro poszkodowana skutecznie wyeliminowała negatywne następstwa czynu niedozwolonego już w dniu 1 lipca 2016 roku jest to ostatni dzień, w którym najem pojazdu mógł pozostawać uzasadniony.

Sąd nie uwzględnił również stanowiska ubezpieczyciela, wedle którego uzasadniony czas najmu pojazdu zastępczego powinien być liczony dopiero od dnia zgłoszenia szkody (4 czerwca 2016 roku), a nie od daty w którym pojazd rzeczywiście wynajęto (19 maja 2016 r.).

W niniejszej sprawie bezsprzecznym pozostaje, że poszkodowany na skutek uszkodzenia pojazdu, pozbawiony został środka lokomocji używanego do zaspokajania własnych potrzeb życiowych, w tym do dojazdów do pracy i zmuszony został do wynajęcia pojazdu zastępczego już w dniu zdarzenia. O konieczności natychmiastowego najmu pojazdu zastępczego świadczy przede wszystkim brak jezdności pojazdu uszkodzonego i sposób rozliczenia szkody. Co ważne zebrany w sprawie materiał dowodowy nie wskazuje, że powód (którego poszkodowana upoważniła do czynności w postępowaniu likwidacyjnym) opóźniając się ze zgłoszeniem zdarzenia, czynił to celowo, a jego działanie było nacechowane zamiarem przedłużenia okresu najmu pojazdu zastępczego. Nie może umknąć także uwadze, że opóźnienie to było stosunkowo niedługie i – co wymaga podkreślenia – nie zostało spowodowane opieszałością w działaniu zarówno poszkodowanego, jak i powoda.

W tym stanie rzeczy, mając na uwadze, że w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy, nie sposób zarzucić zarówno poszkodowanej, jak i powodowi, niedochowania wymaganej w tego rodzaju sytuacjach należytej staranności, Sąd nie znalazł podstaw do odmowy uznania uzasadnionego czasu najmu pojazdu zastępczego poczynwszy od dnia, w którym rzeczywiście został wynajęty.

W świetle powyższego Sąd stwierdził, że za uzasadniony należało uznać czas najmu pojazdu zastępczego w okresie od dnia 19 maja 2016 roku do dnia 1 lipca 2015 roku, tj. łącznie 43 dni.

Jeżeli chodzi o wysokość uzasadnionej dla najmu pojazdu opowiadającego pojazdowi uszkodzonemu stawki, Sąd skorzystał w tym zakresie z opinii biegłego sądowego, który ustalił, że Pojazd marki K. C. jest pojazdem o klasę niższym w stosunku do uszkodzonego samochodu O. (...).

Stawka dla jednej doby wynajmu pojazdu odpowiadającego klasie wynajętego samochodu tj. K. C. (który był pojazdem o klasę niższym niż pojazd uszkodzony) na rynku lokalnym obejmującym województwo (...) bez limitu kilometrów w okresie zaistnienia szkody kształtowała się w przedziale od 230,00 zł do 280,00 zł netto (od 282,90 do 344,40 zł brutto), średnio 252,14 zł netto (310,14 zł brutto). Biegły jednoznacznie wypowiedział się także, że wynajęcie pojazdu o takowej klasie za kwotę 116,85 zł netto nie było możliwe.

Sąd uznał opinię biegłego sądowego, za rzetelną, logiczną i jasną, w sposób miarodajny odzwierciedlającą panujące na rynku lokalnym stawki najmu pojazdów zastępczych.

Zarzuty pozwanej wniesione od opinii biegłego nie mogły znaleźć uzasadnienia, tym bardziej, że biegły po zapoznaniu się z nimi podtrzymał swoją opinie w pełnym zakresie. Sąd zwrócił również uwagę, że zarzuty pozwanej koncentrowały się wokół przyjęcia podczas ustalania przez biegłego wysokości stawki usług dodatkowych, tj. jak m.in. brak limitu km, podczas gdy z akt postępowania nie wynika ich świadczenie. Nawiązując jednak do twierdzeń pozwanej Sąd zwrócił uwagę, że Sądowi z doświadczenia wiadomo, że w ofertach najmu pojazdu zastępczego w opcji bezgotówkowej, rozliczanej bezpośrednio z ubezpieczycielem nie stosuje się limitu kilometrów, a w konsekwencji zarzuty te nie mogły zasługiwać na aprobacie.

Tym nie mniej, oceniając wysokość stawki, która powinna podlegać rekompensacie, nie należy pomijać, że jak wynika z okoliczności niniejszej sprawy poszkodowana zdecydowała się wynająć pojazd zastępczy klasy niższej niż pojazd uszkodzony i nawet pomimo tego ustalone przez biegłego dla tego pojazdu stawki i tak okazały być się wyższe niż stawka zastosowana przez powoda. Sąd zwrócił przy tym również uwagę, że gdyby poszkodowana, w granicach swoich uprawnień dokonała wynajmu pojazdu zastępczego o klasie odpowiadającej pojazdowi uszkodzonemu, to stawka najmu byłaby jeszcze wyższa.

Reasumując Sąd stwierdził, że zastosowana przez powoda stawka 200 zł netto + Vat (246 zł brutto), nie może zostać uznana za wygórowaną, tym bardziej, że jak ustalił biegły jest ona niższa niż średnie stawki najmu za pojazdy tej klasy.

Wskazać przy tym również należy, że zgodnie z przyjętym już w doktrynie i orzecznictwie stanowiskiem poszkodowany dla minimalizacji szkody nie ma obowiązku poszukiwania najtańszej opcji pod rygorem utraty prawa do zwrotu całości kosztów, choć niewątpliwie powinien odstąpić od przyjęcia oferty rażąco wygórowanej (podobnie wyrok Sądu

Okręgowego w Szczecinie, Wydział VIII Gospodarczy wyrażony z dnia 18.11.2012 r. (sygn. akt VIII Ga 259/11) w świetle którego poszkodowany nie ma obowiązku podejmować nadzwyczajnych działań mających na celu zminimalizowanie szkody).

Nawiązując jeszcze do twierdzeń pozwanej o tym, że informowała poszkodowaną o możliwości najmu pojazdu zastępczego po preferencyjnych stawka, Sąd stwierdził, że pozwana okoliczności tej nie wykazała, a w konsekwencji uwzględnienie jej twierdzeń w tym zakresie nie mogło okazać się uzasadnione.

W konsekwencji Sąd uznał, że w okolicznościach niniejszej sprawy, zasadnym będzie do obliczenia wysokości należnego odszkodowania przyjęcie stawki ustalonej w zawartej pomiędzy poszkodowanym, a powodem umowie w wysokości 246 zł brutto (200 zł netto), co przy uwzględnieniu ustalonego już powyżej uzasadnionego czasu najmu w ilości 43 dni, daje kwotę 10 578 zł. Po pomniejszeniu wskazanej kwoty o kwotę dotychczas wypłaconą (1 519,05 zł) do zapłaty pozostaje kwota 9 058,95 zł i taką też kwotę Sąd uwzględnił, oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu na podstawie art. 481 § 1 k.c. przy uwzględnieniu art. 14 ust 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003r. Nr 124, poz. 1152).

Dokonując ustaleń stanu faktycznego w sprawie Sąd oparł się na treści przedłożonych do akt dowodów z dokumentów, w tym także na zeznaniach świadka M. W. i powoda, które ocenił jako wiarygodne oraz na opinii biegłego sądowego, której ocenę Sąd przedstawił już powyżej.

Powyższe ustalenia dały wyraz w punkcie I i II.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania znajduje podstawę prawną w treści art. 98 § 1 k.p.c. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 98 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Biorąc pod uwagę wartość kwoty dochodzonej i wartość kwoty ostatecznie zasądzonej Sąd stwierdził, że powód wygrał postępowanie w 63,70 %, a pozwana w 36,30 % i w takich proporcjach strony mają prawo żądać zwrotu kosztów postępowania. Na koszty powoda złożyły się opłata od pozwu w kwocie 712 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 4 800 zł ustalone na podstawie § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015 poz. 1804), kwota 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa oraz kwota 606,10 zł tytułem wynagrodzenia biegłego sądowego (kwota 542,30 zł przyznana postanowieniem z dnia 12 października 2017 roku oraz kwota 63,80 zł przyznania postanowieniem z dnia 7 grudnia 2017 roku), w całości pokrytego z zaliczki wpłaconej przez powoda w ogólnej wysokości 1 000 zł. 63,70% z kwoty 6 135,10 zł to 3 908 zł. Na koszty pozwanej złożyło się natomiast wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 4 800 zł ustalone na podstawie § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015 poz. 1804) oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. 36,30% z kwoty 4 817 zł to 1 748,60 zł. Po wzajemnym zarachowaniu obu ustalonych powyżej kwot zasądzić należało od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2 159,40 zł.

W tym stanie rzeczy należało orzec, jak w sentencji.